

האיש שזיעזע את כל המדינה — כותח את פי

ה מזל בגד בי. כמעט כל החיים לא היה לי מזל. דווקא לפני הסוף, כשחשבתי שיש לי מזל — הוא בגד בי שוב פעם בצורה עיוורת וגרם לתפיסתי עם גוויה שהוצאתי מהקבר הטרי שלה. בהתחלה חשבו שאני איש אל-נפש. אחר-כך היו בטוחים שאני רוצח. איש לא היה מאמין שיש עסק עם חולה.

★ ★ ★
„אני לא משוגע!”

ה כנסתי את עצמי לתוך בוך ואני מספר עכשיו את הסיפור האמיתי שלי. זה לא במה שמאשימים אותי, זה פשוט סיפור-חיי.

אני כמו חיה שניצודה במלכודת. אבל אני לא משוגע. אני לא מיפלצת! הוצאתי כל מיני ילדות מבתי-קברות ולקחתי אותן אלי הביתה ושכבתי איתן. בבית, גם היה לי מכשיר, מין מלקחיים כאלו כמו שיש לגניקולוג. אני מתבייש

אמת אלפרד שטויד

לספר את זה, אבל בעזרת המלקחיים האלה שכבתי עם הגויות שהבאתי הביתה. וכשלא הספיק לי הזמן להחזיר גוויה של ילדה אחת לבית-הקברות, קברתי אותה בחורשה לא רחוק מהבית שלי.

★ ★ ★
„אין לי עורף הורמונים!”

כ שהגעתי לאגף העצורים של בלא רמלה, כולם התרחקו ממני. היו כאלו שהציקו לי ועשו לי את המוזה. לא יכולתי להיכנס לשום חדר. לא רצו אפילו לכבד אותי בסיגרייה.

כולם הסתכלו עלי כעל מוכה אבבעות שתורות והתרחקו ממני. בכלא רמלה היו לי הרבה בעיות. בהתחלה אף אחד לא רצה שאהיה בחור שלו. חוץ מזה, המקום היה מלא ונאלצתי לשכב

אלפרד שטויד ושוארו, בשעה שהובא השבוע לאשכנז

הרבה סרטים, בהם מצולמים אשתי וילדי, ובהם גם צילמתי כל מיני בחורות, בעיקר רוזות. אחרי שאשתי עזבה את הארץ ונסעה לגרמניה לאבא המאמץ שלי, התחלתי לחיות חיים משוגעים. עשיתי מסיבות בביתי. במלחמה אומנם לא השתתפתי, אבל נסעתי לכל המקומות אחרי הכיבוש ואספתי שלל רב.

התכוננתי לנסוע לגרמניה. מכרתי את המכונית שלי, שכרתי רכב כדי לעשות סידור רים אחרונים לפני הנסיעה, ודווקא יומיים לפני הנסיעה, ניכנס לי הג'וק הזה בראש, הלכתי לבית הקברות להוציא גוויה.

אני לא יודע מה יהיה איתי. אני לא יודע מה מחכה לי. מה שאני כן יודע שהרופא בבית-החולים החליט שאני מבחין בין טוב לרע ואני מסוגל לעמוד בדין. אני יודע שאעמוד לדין. אני לא רוצה להתחמק מזה.

★ ★ ★
„רציתי למות מבושה!”

כ שהייתי בבית-החולים בהסתכל לוח, הייתי די הרבה זמן במחלקה פתוחה. הסתובבתי מבלי שאיש יפריע לי. אילו רציתי או לברוח מבית-החולים הייתי עושה את זה בקלות.

אבל אני שמח שלא ברחתי. בכלל, מטבעי זה לא לברוח. אני אחראי בעד מעשי. בשבוע שעבר, כשהביאו אותי לבית-המשפט רציתי למות מבושה. התביישתי נורא במעשים שעשיתי. אם אני חושב על זה היום אני בכלל לא יכול להבין איך אני עשיתי את כל זה. לפעמים נידמה לי שהמדובר באיש אחר — לא בי!

נולדתי בגרמניה. בגלל הצרות של ה-מלחמה והרדיפות של הנאצים אני חושב שהפכתי להיות נקרופיל.

אני רוצה גם לתבוע את הממשלה ה-גרמנית כדי שהיא תפצה אותי בכסף על המחלה שלי ואולי בעזרת הכסף הזה אוכל

בארץ, השאירו לי את הדירה בכפר-סבא וחזרו לגרמניה, שם גם מתה אמי המאמצת. כשנודע לי על מותה, קיבלתי מכה קשה. אהבתי אותה כאילו היא היתה האמא ה-אמיתית שלי. לא יכולתי להתנחם. אבי המאמץ שלח אלי מפעם לפעם כספים.

הנאצים עשו ממני

נהקרופיל!

אני גם נסעתי אליו לגרמניה וכשחזרתי לארץ, הבאתי איתי מכונית סאונוט. בארץ לא הסתדרתי טוב, למרות שלמדתי בגימנסיה מונטפריורי. בגימנסיה זו רכשתי את כל הידע שלי בחשמל ובמכניקה.

★ ★ ★
„ניכנס לי ג'וק בראש!”

גם הבאתי איתי מגרמניה את ה-מצלמה והמסרטה שבעזרתה הסרטתי

להירפא ולהיות אדם נורמאלי כמו כולם. אני בקושי וזכר את הורי. לפעמים נידמה לי שאני אפילו ילד בלתי-חוקי.

האמת היא שאין לי היום בכלל הורים. ה-אבא שלי והאמא, שמתה לפני כמה שנים, היו הורים מאמצים שלי. הם טיפלו בי יפה והתנהגו אלי כאילו אני בנם. כשקצת גדלתי החליטו הורי המאמצים, שרצו בטובתי, לעלות ביחד איתי לארץ. הורי המאמצים לא הסתדרו כל כך טוב

עם מירון על הריצה עד שפינו לי מיטה. אחרי זמן מה, לקחו אותי להסתכלות בבית-החולים הממשלתי באר-יעקב, לבדיקות אצל הפסיכאטר ד"ר ראובן מאיר, מנהל בית-החולים.

בבית-החולים, הרופאים שבדקו אותי, שאלו אותי כל מיני שאלות. על חלק ידעתי לענות ועל החלק הכי חשוב לא יכולתי לענות. פשוט לא ידעתי מה לענות לרופאים. נוצר אצלי מין בלוק כזה. לא זכרתי שום דבר.

באמת שניסיתי להיזכר כל הזמן. משום שידעתי שהרופאים יכולים לעזור לי. ידעתי שאצלי זה מחלה בראש ולא מחלה של עורף הורמונים. אבל להיזכר לא יכולתי בשום אופן.

כשיחות שלי עם ד"ר מאיר, הסברתי לו שאני פחדתי שלא צריך להיות בבית-החולים בגלל שאני לא משוגע. הדוקטור הסביר לי שהבעיה שלי זו כן מחלה, ושבעצם, אם יחזו לי מאסר ולו גם לכמה שנים הבעיה שלי לא תיפתר. לאחר שאשתחרר שוב אוהיה אותו חולה כמו לפני המאסר.

★ ★ ★
„אהבתי את אמי!”

הדוקטור שאז אותי אם אני יכול להשיג כסף כדי שרופא-נפש יטפל בי בהיותי בחוץ. הסברתי את המצב שלי כמו שהוא וסיפרתי לו גם על לילות:

ד"ר ראובן מאיר, פסיכיאטר: „זוהי ריקנות ריגשית!”

חר שהוא עומד בפני דחף, שעליו אפשר בכל-זאת להשתלט.

★ ★ ★
ישנן שתי שיטות של ריפוי ה-נקרופיליה. האחת: פסיכותראפיה — טיפול על-ידי שיחה. בעזרת הפסיכותראפיה מגיעים ליסוד המחלה ומעלים אותה על פני השטח.

האפשרות השנייה: סירוס. אולם הסירוס בארץ הוא בלתי-חוקי. מבצעים אותו רק בכמה ארצות, בהם כמת החולה או בהסכמתה של ועדה. במיקרה של נקרופיליה בארץ, מן ה-נכון לרפא את הנקרופיל בפסיכותרא-פיה בשעה שהוא נמצא במאסר.

עם אנשים אחרים, הנמצאים בסביבתם.

★ ★ ★
ה אקט ה-זכיוני עם גחיה נותן לי נקרופיל סיפוק של אדם חולה. הנקרופילים הם אנשים יוצאי דופן ו-מעוררים גועל אצל הציבור, משום שה-ציבור חי אחרת וזו באקט מיני עם אנשים חיים.

המיניות הטובה אצל נקרופיל יותר חזקה מהמיניות הרגילה. ישנם אנשים פרברטים בעלי יצרי מין חזקים הדוח-פים אותם לאונס תוך כדי אלימות. אצל הנקרופיל זו כמעט אותה הבעיה כמו-אונס — אלא שהיא חזקה יותר. אולם, הנקרופיל אחראי למעשיו מא-

ה נקרופיליה היא מחלה פרברטית והיא אותה מקבלים כמו כל סטיה אחרת.

נקרופיליה היא גישה לא טבעית ולא מקובלת של יחסים מיניים. היא באה לאיש בהתפתחותו בערך בצורה דומה לנירוזה — אלא שנירוזי מטיל את ה-סבל על עצמו. אצל נקרופיל הוא מע-ביר את הסבל לאחרים.

הנקרופיליה מופיעה אצל אנשים שלא מודעים מבחינה מינית עם יצורים חיים ולא איכפת להם שהם באים באקט מיני עם מת. זוהי ריקנות ריגשית, היכולה להיות ביטוי של מחלת-נפש של אנשים סכיזופרניים, המתבודדים ולא מודעים